

εἰς Θεοὺς, καὶ Ἀνθρώπους γραφομένων εἶναι τὰ Παρθένια, τὰ Δαφνηφορικὰ, τὰ Ὀσχοφορικὰ, τὰ Τριποδιφορικὰ, τὰ Εὐκτικὰ, καὶ τὰ παραπλήσια· καὶ ἐγίνοντο καὶ αὐτὰ Συσηματικά, καὶ κατὰ τοὺς τρόπους τῶν ἄλλων Χορικῶν Μελῶν.

Παρθένια, καὶ Δαφνηφορικὰ.

Καὶ τὰ μὲν Παρθένια ἐλέγοντο οὕτως, ἐπειδὴ εἰς τινὰς Ἑορτὰς, καὶ Λιτανείας τῶν Θεῶν ἦτον Συνήθεια νὰ μελωδῶνται μὲ Χοροὶς συνεσημένους ἀπὸ Παρθένους. Διέφερον ἀπὸ τὰ λεγόμενα Παρθενεία, ἐπειδὴ ἐκεῖνα ἦσαν Ποιήματα εἰς Παρθένους ἀδόμενα, καὶ αὐτὰ περιεῖχον ἐξαιρέτως Ὕμνους εἰς τοὺς ἑορταζομένους Θεοὺς, Εὐχὰς, καὶ Ἀιτήσεις, καθὼς εἰς ἕκαστον ἦτον ἀρμόδιον· καὶ ἐμνημόνευον συντόμως μετ' Ἐγκωμίων καὶ Ἔργα τινὰ τῶν Παλαιωτέρων, εἰς τὰ ὅποια ἐκεῖνοι μὲ τὴν Ἀντίληψιν τῶν ὑμνουμένων εἰς τὸ τότε Θεῶν των εὐδοκίμησαν, καὶ κετέσθησαν ἔνδοξοι καὶ ἐπωφελεῖς, καὶ ἄλλας τοιαύτας Διηγῆσεις Μυθικὰς, καὶ Ἱστορικὰς, ἐχούσας τινὰ Ἀναφορὰν πρὸς τὰ τελούμενα. Καὶ εἰς αὐτὸ ὡς εἰς Γένος ὑπάγονται καὶ τὰ Δαφνηφορικὰ, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ τοῦ ἰδίου Εἴδους ὄντα, ἐμελωδοῦντο ἀπὸ δαφνηφαρούσας, καὶ χορευούσας Παρθένους εἰς τὴν Ἑορτὴν τοῦ Ἰσμηνίου, καὶ Λαξίου Ἀπόλλωνος, ἧτις Δαφνηφορία ἐλέγετο, καὶ εἰς Διάσημα εὐνεία Ἐγῶν ἐτελεῖτο μὲ τὸν ἀκόλουθον Τρόπον. Ἐν ὄρθιον Ξύλον Ἐλαίας τὸ ἔσπερον μὲ Δάφνας, καὶ μὲ διάφορα Ἄνθη, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ Ἄκρον του ἤρμοζον χάλκινου Σφαιῖαν, καὶ ἄλλην πάλιν εἰς τὸ Μέσον του μικροτέραν, καὶ τότεν ἀπὸ τὴν πρώτην, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν δευτέραν εἶχον περικρεμάμενα μικρὰ Σφαιρίδια, καὶ εἰς αὐτὰ εἶχον συνημμένα πορφυρὰ

Στέμματα, καὶ τὰ τελευταῖα τοῦ Ξύλου περιεσθίζον μὲ Δέματα τινα κροκοβαφῆ· καὶ ἐσήμαινον διὰ μὲν τῆς πρώτης ἀκρινῆς Σφαιράς τὸν Ἥλιον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέφερον καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· διὰ δὲ τῆς μέσης τὴν Σελήνην, καὶ διὰ τῶν περὶ αὐτὰς κρεμαμένων Σφαιριδίων τὰ Ἄστρα καὶ τοὺς Ἀστέρας, καὶ διὰ τῶν Στεμμάτων τὸν ἐτήσιον Δρόμον· ὅθεν καὶ τὰ κρεμάμενα Στέμματα ἦσαν τριακῶσια ἐξήκοντα πέντε, ἰσάριθμα μὲ τὰς Ἡμέρας τοῦ Ἔτους. Ἐποίησε δὲ τὴν Ἀρχὴν αὐτῆς τῆς Δαφνηφορίας εἰς Νέος Εὐγενῆς, τοῦ ὁποῖου παρετηρεῖτο νὰ εἶναι ζῶντες ἀμφότεροι οἱ Γονεῖς· Οἰκιακός του τις ἐβάσταζε τὸ ἐσεμμένον Ξύλον, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον Κωπῶ, καὶ αὐτὸς ὁ Δαφνηφόρος ἀκολουθῶν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὴν Δάφνην, καὶ εἶχε λελυμένην τὴν Κόμην, Στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τῆς Κεφαλῆς, καὶ ἐφέρει λαμπρὸν, καὶ ἕως εἰς τοὺς Πόδας μακρὸν Ἐνδυμα, καὶ Ὑποδήματα ὀνομαζόμενα Ἰφικρατίθας· καὶ εἰς αὐτὴν ἠκολούθει Χορὸς Παρθένων μὲ Κλῶνας Δάφνης εἰς τὰς Χεῖρας, τὰς ὁποίας προέτεινον διὰ Σημεῖον ἱκετευτικόν, καὶ ἐμελωδοῦν τοὺς Ὕμνους, οἳ τινες περιεῖχον Ἐγκώμια εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ εἰς τινὰς παλαιούς ἀξίους, καὶ ἐπωφελεῖς Ἄνδρας, καὶ τιμηθέντας παρ' αὐτοῦ μὲ τὴν Ἀντίληψιν του εἰς τὰ Ἔργα των. Ἐτι δὲ καὶ Εὐχὰς διελάμβανον διὰ τὴν Εὐκραίαν τῶν Καιρῶν, διὰ τὴν Ἀποφυγὴν τῶν ἐπιδημικῶν Νοσημάτων, τὴν Ὑγίαν, καὶ Εὐημερίαν τῶν Ἀνθρώπων, καὶ δι' ἄλλα παρόμοια.

Ὀσχοφορικὰ, καὶ Τριποδιφορικὰ.

Τὰ δὲ Ὀσχοφορικὰ παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξαιρέτως ἐμελωδοῦντο εἰς τὴν Ἑορτὴν τῶν Ὀσχοφορίων, τῆς ὁποίας τὴν Ἀρχὴν πρῶτος ὁ Θεσεύς λέγεται νὰ ἐποίησεν ἀποδιδούς εἰς